

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

ว่าด้วยวินัยนักศึกษา

พ.ศ. ๒๕๕๔

เพื่อให้ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เป็นนักศึกษาที่มีคุณธรรม นำความรู้ มีความรับผิดชอบต่อตนเองและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น อยู่ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ดำรงตนอย่างมีสุขบนพื้นฐานของความรักสามัคคีมีความประพฤติดี ประพฤติชอบ ตลอดจนธำรงไว้ซึ่งเกียรติและศักดิ์ศรีของนักศึกษา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๕๒ และมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ในการประชุมครั้งที่ ๓๘(๒/๒๕๕๔) เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงให้ออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ว่าด้วยวินัยนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

“เขตพื้นที่” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงราย ตาก น่าน พิษณุโลก ลำปาง และภาคพายัพ เชียงใหม่

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

“รองอธิการบดี” หมายความว่า รองอธิการบดีที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ดูแลมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงราย ตาก น่าน พิษณุโลก ลำปาง และภาคพายัพ เชียงใหม่ ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงรองอธิการบดีที่รับผิดชอบด้านกิจการนักศึกษา

“คณะ” หมายความว่า คณะในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

“คณบดี” หมายความว่า คณบดีในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

“อาจารย์ที่ปรึกษา” หมายความว่า อาจารย์ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดีให้ทำหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษา ติดตามผลเกี่ยวกับการศึกษา ตักเตือน และดูแลความประพฤติของนักศึกษา

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานราชการ พนักงานตามพันธกิจ และลูกจ้างประจำ สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

“นักศึกษา” หมายความว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจตีความ และวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ คำวินิจฉัยของอธิการบดีให้เป็นที่สุด

หมวด ๑

วินัยและการรักษานักศึกษา

ข้อ ๖ นักศึกษาต้องปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย และหน่วยงานอื่นภายในมหาวิทยาลัยโดยเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืน ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยนักศึกษา

ข้อ ๗ นักศึกษาต้องแต่งกายให้สุภาพเหมาะสมแก่กาลเทศะหรือแต่งกายเครื่องแบบ นักศึกษาตามข้อบังคับว่าด้วยการแต่งกายนักศึกษา เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย และรักษาเกียรติของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๘ นักศึกษาต้องสุภาพเรียบร้อย ต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง หรือคำแนะนำ คัดเตือนที่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหน้าที่

ข้อ ๙ นักศึกษาต้องแสดงบัตรประจำตัวนักศึกษาได้ทันที เมื่อเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยขอตรวจสอบ โดยมีเหตุผลอันสมควร

ข้อ ๑๐ นักศึกษาต้องปฏิบัติตามหลักศีลธรรม วัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย และไม่นำขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือวิธีการอันไม่เหมาะสมมาปฏิบัติ ทั้งภายในหรือภายนอกมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๑ นักศึกษาต้องรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของตนเอง และรักษาชื่อเสียง เกียรติคุณและประโยชน์ของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๒ นักศึกษาต้องไม่เขียนหรือพิมพ์ข้อความในสื่อใดๆ อันทำให้ผู้อื่นเสียหายออกเผยแพร่

ข้อ ๑๓ นักศึกษาต้องไม่สูบบุหรี่ในบริเวณมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๔ นักศึกษาต้องไม่เป็นผู้นำสุรา หรือสิ่งมีเมาใดๆ เข้ามาภายในมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๕ นักศึกษาต้องไม่ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น หรือของมหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย

ข้อ ๑๖ นักศึกษาต้องรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยไม่ทะเลาะวิวาท หรือทำร้ายร่างกายนักศึกษาด้วยกัน หรือผู้อื่น

ข้อ ๑๗ นักศึกษาต้องรีบรายงานเหตุการณ์ต่ออาจารย์ที่ปรึกษา หรือมหาวิทยาลัยทราบทันที เมื่อเป็นผู้ก่อหรือมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นคดีถึงพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

ข้อ ๑๘ นักศึกษาต้องไม่ทุจริตหรือพยายามทุจริตในการสอบ

ข้อ ๑๙ นักศึกษาต้องไม่รายงานเท็จ แจ้งข้อความเท็จ ปลอมแปลงเอกสารหรือลายมือชื่อผู้อื่น ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๐ นักศึกษาต้องไม่ดื่มสุรา ของมีเมา หรือของ ส่งเสริมให้ดื่มสุรา ของมีเมา หรือเมาอะละวาดในบริเวณมหาวิทยาลัย ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๑ นักศึกษาต้องไม่เป็นผู้ก่อเหตุทะเลาะวิวาท หรือแสดงพฤติกรรมลักษณะ
นักเลงอันธพาล ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๒ นักศึกษาต้องไม่เสพ หรือมีไว้ในครอบครอง หรือจำหน่ายแจกซึ่งยาเสพติดให้โทษ
ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๓ นักศึกษาต้องไม่ประพฤติเสื่อมเสียในทางชู้สาว หรือทำให้ครอบครัวของผู้อื่น
แตกแยก ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๔ นักศึกษาต้องไม่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีพฤติกรรมในทางลามก อนาจาร เป็น
เหตุให้เสื่อมเสียแก่ตนเองหรือมหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๕ นักศึกษาต้องไม่เล่นหรือมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือสนับสนุนการเล่นการพนัน ถือเป็น
ความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๖ นักศึกษาต้องไม่พกพาอาวุธ วัตถุระเบิด หรือสิ่งผิดกฎหมายอื่นที่มีสภาพร้ายแรง
เข้ามาในมหาวิทยาลัย ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๗ นักศึกษาต้องไม่ยุยง ก่อเหตุความวุ่นวายร้ายแรงให้เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย เว้นแต่
การใช้สิทธิโดยชอบด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๘ นักศึกษาต้องไม่เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวจนเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือ
มหาวิทยาลัย ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๒๙ นักศึกษาต้องไม่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำการทุจริต
ใดๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่มหาวิทยาลัย ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๓๐ นักศึกษาต้องไม่กระทำการอันเป็นการลบหลู่ดูหมิ่น ชาติ ศาสนา หรือ
พระมหากษัตริย์ ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๓๑ นักศึกษาต้องไม่กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

ข้อ ๓๒ ให้รองอธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดี คณบดีหรือผู้ที่ได้รับ
มอบหมายจากคณบดี อาจารย์ที่ปรึกษา และเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่สอดส่อง ดูแล สังเกตการณ์ และจัด
เหตุที่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดวินัย ตามควรแก่กรณี

หมวด ๒

โทษทางวินัย

ข้อ ๓๓ โทษฐานผิดวินัยมี ๕ สถาน ดังนี้

(๑) ว่ากล่าวตักเตือน

(๒) ภาคทัณฑ์

(๓) พักการเรียน

(๔) ให้ออก

(๕) ไล่ออก

หากนักศึกษาผู้ใดถูกลงโทษทางวินัย กรณีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้รองอธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดี คณบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษกำหนดให้นักศึกษาทำกิจกรรมบริการสังคม หรือสาธารณประโยชน์ ควบคู่กับการลงโทษทางวินัยก็ได้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

ข้อ ๓๔ นักศึกษาที่กระทำผิดตามข้อบังคับนี้ จะถูกพิจารณาและลงโทษตามควรแก่พฤติการณ์และการกระทำ กรณีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงให้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือน หรือภาคทัณฑ์ หรือพักการเรียน มีกำหนดไม่เกินสองปีการศึกษา ตามลำดับโทษแห่งพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้

หากเป็นการกระทำความผิดวินัยร้ายแรง ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา และลงโทษให้ออก โดยให้ออกใบรายงานผลการศึกษาให้ หรือไล่ออก โดยไม่ออกใบรายงานผลการศึกษาให้ แต่ทั้งสองกรณีไม่มีสิทธิกลับมาเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้อีก

ข้อ ๓๕ ในการลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง ให้คณบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดี มีอำนาจสั่งลงโทษว่ากล่าวตักเตือน ภาคทัณฑ์ หรือพักการเรียน มีกำหนดไม่เกินสองปีการศึกษา แล้วแต่กรณี

สำหรับรองอธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดี มีอำนาจสั่งลงโทษ เช่นเดียวกับคณบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดีตามที่กำหนดในวรรคแรก

กรณีการลงโทษทางวินัยร้ายแรง ให้รองอธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดีมีอำนาจสั่งลงโทษให้ออก หรือไล่ออก แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๖ เมื่อมีคำสั่งลงโทษนักศึกษาผู้ใดแล้ว ให้คณะที่นักศึกษากระทำความผิด บันทึกกรณีความผิด ฐานความผิดและระดับโทษที่ได้รับไว้ในทะเบียนประวัตินักศึกษาแล้ว ให้รีบแจ้งต่อบิตา มารดา หรือผู้ปกครองของนักศึกษาผู้นั้น และเก็บเพื่อรอทำลายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ

หมวด ๓

คณะกรรมการวินัยนักศึกษา

ข้อ ๓๗ ให้มีคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ ในเขตพื้นที่จำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน แต่ไม่เกินกว่า ๕ คน โดยคณบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ ซึ่งให้แต่งตั้งจากอาจารย์ที่ปรึกษา คณาจารย์ประจำคณะ เจ้าหน้าที่ของคณะ หรือจะแต่งตั้งผู้ชำนาญการหรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่เห็นสมควร ประกอบด้วยประธานกรรมการ กรรมการ และเลขานุการ หรือจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ ไม่เกินจำนวน ๑ คน

ข้อ ๓๘ ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดูแล ส่งเสริม สนับสนุนให้นักศึกษาแต่ละคณะเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และรักษาวินัยอย่างเคร่งครัด

(๒) เมื่อมีความคิดปรากฏขึ้น ให้มีอำนาจสอบสวนการกระทำผิดวินัยของนักศึกษาในคณะ และในการสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำผิดวินัย ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ มีอำนาจดังต่อไปนี้

(ก) เรียกและสอบสวนนักศึกษาในคณะซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หรือผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในเรื่องดังกล่าว

(ข) เรียกตรวจและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

(ค) แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและเปิด โอกาสให้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และให้โอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน

(๓) พิจารณาการลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนักศึกษาในคณะได้กระทำผิดวินัย โดยสรุปผลการสอบสวน พร้อมทั้งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว นำเสนอต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ เพื่อดำเนินการส่งลงโทษทางวินัย และรายงานผลให้คณบดีเพื่อทราบ

(๔) กรณีนักศึกษาได้กระทำผิดวินัยร้ายแรง ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำคณะ ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปผลการสอบสวน โดยนำเสนอคณะกรรมการวินัยนักศึกษาในข้อ ๓๘ เพื่อพิจารณาส่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่คณบดีมอบหมาย

ข้อ ๓๘ ให้มีคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่ จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน แต่ไม่เกินกว่า ๗ คน โดยรองอธิการบดีแต่ละเขตพื้นที่ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดีแต่ละเขตพื้นที่ มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่ ซึ่งให้แต่งตั้งจากรองคณบดีเขตพื้นที่ ผู้อำนวยการกองการศึกษาเขตพื้นที่ คณาจารย์ประจำเขตพื้นที่ หรือเจ้าหน้าที่ของกองการศึกษาเขตพื้นที่ หรือจะแต่งตั้งผู้อำนวยการหรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่เห็นสมควร ประกอบด้วยประธานกรรมการ กรรมการ และเลขานุการ หรือจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ ไม่เกินจำนวน ๑ คน

ข้อ ๔๐ ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่ มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) ดูแล ส่งเสริม สนับสนุนให้นักศึกษาแต่ละเขตพื้นที่เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และรักษาวินัยอย่างเคร่งครัด

(๒) เมื่อมีความคิดปรากฏขึ้น ให้มีอำนาจสอบสวนการกระทำผิดวินัยของนักศึกษา ระหว่างคณะในแต่ละเขตพื้นที่ และในการสอบสวนการกระทำผิดวินัยของนักศึกษาระหว่างคณะในแต่ละเขตพื้นที่ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำผิดวินัย ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่ มีอำนาจดังต่อไปนี้

(ก) เรียกและสอบสวนนักศึกษาผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

(ข) เรียกตรวจและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

(ค) แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและเปิด โอกาสให้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และให้โอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน

(๓) พิจารณาการลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนักศึกษาระหว่างคณะในแต่ละเขตพื้นที่ได้ร่วมกันกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปผลการสอบสวน โดยนำเสนอผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่เพื่อสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง และรายงานผลให้รองอธิการบดีเขตพื้นที่เพื่อทราบ

(๔) กรณีนักศึกษาในคณะกระทำผิดวินัยร้ายแรงจากข้อ ๓๘ (๔) ให้พิจารณาผลการสอบสวนและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง และรายงานผลการสั่งลงโทษดังกล่าวให้อธิการบดี เพื่อทราบ

(๕) พิจารณาการลงโทษทางวินัยร้ายแรง กรณีนักศึกษาระหว่างคณะในเขตพื้นที่เดียวกันได้ร่วมกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการสอบสวนและสรุปผลการสอบสวน ตลอดจนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว สรุปผลการสอบสวน โดยนำเสนอผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำเขตพื้นที่เพื่อสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง และรายงานผลการสั่งลงโทษดังกล่าวให้อธิการบดี เพื่อทราบ

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่รองอธิการบดีแต่ละเขตพื้นที่มอบหมาย

ข้อ ๔๑ ให้มีคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน แต่ไม่เกินกว่า ๗ คน โดยรองอธิการบดี มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งให้แต่งตั้งจากคณบดี ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา คณาจารย์ของมหาวิทยาลัย หรือเจ้าหน้าที่ของกองพัฒนานักศึกษาหรือจะแต่งตั้งผู้อำนวยการหรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่เห็นสมควร ประกอบด้วย ประธานกรรมการ กรรมการ และเลขานุการ หรือจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกินจำนวน ๑ คน

ข้อ ๔๒ ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) กรณีเมื่อมีความผิดปรากฏขึ้น ให้มีอำนาจสอบสวนการกระทำผิดวินัยของนักศึกษาระหว่างเขตพื้นที่ของมหาวิทยาลัย และในการสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำผิดวินัย ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย มีอำนาจดังนี้

(ก) เรียกและสอบสวนนักศึกษาผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

(ข) เรียกตรวจและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

(ค) แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและเปิดโอกาสให้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และให้โอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน

(๒) พิจารณาการลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนักศึกษาระหว่างเขตพื้นที่ซึ่งต่างคณะหรือในคณะเดียวกันได้ร่วมกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปผลการสอบสวน โดยนำเสนอต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย เพื่อสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง และรายงานผลการสั่งลงโทษดังกล่าวให้อธิการบดี เพื่อทราบ

(๓) พิจารณาการลงโทษทางวินัยร้ายแรง กรณีนักศึกษาระหว่างเขตพื้นที่ซึ่งต่างคณะหรือในคณะเดียวกันได้ร่วมกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปผลการสอบสวน โดยนำเสนอต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัย เพื่อสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง และรายงานผลการสั่งลงโทษดังกล่าวให้อธิการบดี เพื่อทราบ

(๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาประจำมหาวิทยาลัยมอบหมาย

ข้อ ๔๓ ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการวินัยนักศึกษา หรือการให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อคณะกรรมการวินัยนักศึกษาอาจเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา

หมวด ๔

การสอบสวน

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ข้อเท็จจริงปรากฏโดยแจ้งชัดว่านักศึกษาผู้ใดมีพฤติกรรม หรือกระทำผิดวินัยซึ่งเป็นการผิดเล็กน้อย ให้รองอธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรองอธิการบดี คณบดี หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณบดี เรียกนักศึกษาผู้นั้น มาว่ากล่าวตักเตือนแล้วให้ยุติ หรือระงับการกระทำผิดหรือพฤติกรรมที่กระทำผิดนั้นเสีย โดยไม่ต้องดำเนินการสอบสวนก็ได้ แต่ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้มีโอกาสดำเนินการชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างเป็นธรรม รวมทั้งแสดงพยานหลักฐาน เพื่อแก้ข้อกล่าวหา

ข้อ ๔๕ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานนั้น ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ มีจำนวนไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการวินัยนักศึกษาทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้

ข้อ ๔๖ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานนั้น ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ เรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการวินัยศึกษาอนุญาตให้อยู่ที่สอบสวนเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานให้บันทึกถ้อยคำในสาระสำคัญ เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และให้คณะกรรมการวินัยศึกษาทุกคนที่ร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขู่มขู่ หรือเขียนข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้ผู้บันทึกถ้อยคำและผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

กรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยินยอมลงลายมือชื่อให้ผู้บันทึกถ้อยคำบันทึกเหตุผลไว้ ในบันทึกถ้อยคำ

ข้อ ๔๗ ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ ดำเนินการสอบสวน โดยมีซักไซ้ให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับมอบหมายให้ดำเนินการสอบสวน

ในกรณีการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรค ให้คณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ เสนอขอขยายเวลาการสอบสวนต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาได้ครั้งละไม่เกิน ๓๐ วัน ทั้งนี้ เมื่อรวมระยะเวลาการสอบสวนทั้งหมดต้องไม่เกิน ๑๒๐ วัน

ข้อ ๔๘ เมื่อคณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ ได้สรุปผลการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว โดยมีมติเสียงข้างมากของจำนวนคณะกรรมการวินัยนักศึกษาทั้งหมดว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใดให้นำเสนอต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาเพื่อสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป

หากการลงมติของคณะกรรมการนักศึกษาวรรคแรก ถ้าคะแนนเสียงของกรรมการวินัยนักศึกษาเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๔๙ ในระหว่างการสอบสวน หากปรากฏว่านักศึกษาผู้ถูกกล่าวหาถึงแก่ความตายหรือลาออกจากการเป็นนักศึกษาก็ให้ยุติเรื่อง

หมวด ๕

การอุทธรณ์

ข้อ ๕๐ นักศึกษาผู้ใดถูกสั่งลงโทษทางวินัยตามข้อบังคับนี้ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อมหาวิทยาลัยภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ

การอุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือพร้อมด้วยเหตุผล โดยให้ลงลายมือชื่อผู้ถูกลงโทษทางวินัย และให้อุทธรณ์ได้เฉพาะตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นไม่ได้

ในระหว่างอุทธรณ์ให้นักศึกษายังคงได้รับโทษนั้น เว้นแต่กรณีมีเหตุผลพิเศษอันควรได้รับการทูลเกล้าฯ ถวายก่อน ให้นักศึกษายื่นคำร้องต่อมหาวิทยาลัย โดยแสดงเหตุผลที่ชี้ให้เห็นถึง พฤติการณ์พิเศษว่าเหตุใดจึงสมควรทูลเกล้าฯ ถวายก่อน ทั้งนี้ การที่ได้ยื่นอุทธรณ์ไม่ถือเป็นพฤติการณ์พิเศษ หากมหาวิทยาลัยพิจารณาอนุญาตให้ทูลเกล้าฯ ถวายก่อน เพื่อให้รอผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์

ข้อ ๕๑ ให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัย หรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกลงโทษทางวินัย ยื่นหนังสืออุทธรณ์ผ่านผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวินัยนักศึกษาตามข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๑ แล้วให้นำเสนอมหาวิทยาลัยโดยเร็ว

ข้อ ๕๒ ให้มหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการอุทธรณ์วินัยนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย เพื่อพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย โดยให้คณะกรรมการอุทธรณ์วินัยนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการอุทธรณ์วินัยนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้รับหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย และนำเสนอให้อธิการบดีเพื่อพิจารณา

ข้อ ๕๓ให้อธิการบดีพิจารณาสั่งการตามมติของคณะกรรมการในข้อ ๕๒ กรณีเห็นว่าการสั่งลงโทษสมควรแก่ความผิด ให้สั่งยกคำอุทธรณ์ หรือถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษนั้นไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสมให้สั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษตามควรแก่กรณี คำวินิจฉัยของอธิการบดีถือเป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคแรก ให้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

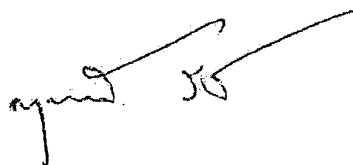
ข้อ ๕๔ เมื่ออธิการบดีพิจารณาตั้งการตามข้อ ๕๓ แล้ว ให้มหาวิทยาลัยแจ้งผูุ้ทธรณ์ บิดา มารดา ผู้ปกครอง อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาผู้นั้น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบเป็นลายลักษณ์อักษรโดยเร็ว

หมวด ๖

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๕ นักศึกษาที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้มีผลบังคับใช้และการดำเนินการทางวินัยยังไม่เสร็จสิ้น ให้นำวิธีการพิจารณาคำเนิการทางวินัย โดยการสอบสวน การพิจารณาและการดำเนินการเพื่อลงโทษตามข้อบังคับนี้ ส่วนความคิดและโทษให้นำส่วนที่เป็นคุณในข้อบังคับนี้มาใช้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔

(ดร.กฤษณพงษ์ กิริติกร)

นายกสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา